

Оксана ШПИРКО

ДО МОЄЇ ДУШІ НА ГОСТИНИ

**КІРОВОГРАД,
2007**

Оксана Шпирко

ББК 84(4 УКР) 6-5

УДК 82-1

Ш 83

ISBN 966-583-100--3

Шпирко Оксана. До моєї душі на гостини: Вірші. – Кіровоград,
2007. – 68 с.

У першій книзі молодої поетеси Оксани Шпирко представлені поезії, які висвітлюють протиріччя людських почуттів, відображають багатий духовний світ авторки.

У книзі використані малюнки Катерини Зборошенко.

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом,
що виходить з Божих уст.

Євангеліє від Матвія, 4:4

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Хтось із великих сказав, що поезія народжується з болю. А я б ще додала: з великого болю. То ж, мабуть, і дає Бог тим людям, які творять поезію, дуже чутливе серце і дуже вразливу душу.

Не заздрить, ой як нелегко жити на світі з такою душею. Її весь час намагаєшся маскувати, поки знаходишся в натовпі. І тільки тоді, коли залишаєшся на самоті з своїми думками, можна зняти маску і дихнути на повні груди. Ось тоді і починають складатися слова у стрункі рядки.

Кожен з них – відгук на нелегкі випробування, що зустрічаються на роздоріжжях долі. В цьому – моє особисте щастя, зовсім не схоже на тисячі інших людських щасть. Адже серед людей побутує думка, що щастя неодмінно має бути радісним.

Колись я теж думала так. А, виявляється, що в мене все по-іншому, все навпаки.

Моє щастя наповнене розлуками, смутком, глибиною почуттів. Мої вірші, як діти, народжені в муках і стражданнях. Та я не нарікаю, а тільки дякую Богу за те, що вони у мене є.

Оксана ШПИРКО.

Я НА ІНШИХ НЕ СХОЖА

До моєї душі на гостини
Запрошу всіх, хто хоче зайти,
Своє серце на рівні частини
Поділю між всіма, як зірки.
Милі гості, сідайте, куштуйте
На розірваних жилах шматки.
Хто – судіте, а хто – так шануйте –
Не запхнуться в нутро вже рядки.
Божий світ пізнавала, як вміла,
Боже слово, як вміла, плела,
Наче щось відривала від тіла,
Щоб душа моя вічно жила.
Ще в дитинстві по луках зелених,
По ярках і отам, де ставок,
Назбиравши думок край-шалених,
Все сплітала у дивний вінок.
Мрії, думи, гадки, сподівання
Докладала на серце, як цвіт,
Незрадливо, як перше кохання,
Берегла свій надуманий світ.
І носились над ним буревії,
І вітрами ламало гілки,
І дощами збивало надії,
Та вертались зболілі думки.
Капотіли у кров збиті ноги,
Серце тисли і туга, і біль,
Та завжди до своєї дороги
Повертала хутчіш звідусіль.
Не жаліла ні ночі, ні днини,
Ані серця, ні тіла свого...
До моєї душі на гостини
Кличу, хто розуміє чого.

* * *

Все у світі розбито на градуси, бали,
проценти:
Землетруси, шторми, „споживацькі корзини”,
роки.
Про життя дехто каже: „Не коштує навіть
і centa!”
А свій вік нетривалий мають навіть
і мильні бульки.
Для усіх величин на землі є свої одиниці,
Для усіх величин є жорстока і точна шкала.
Хто ж за просто любов не втомився ще
вічно молитись?
Хто ж розкаже нам, що це за величина?
Чим же величі вимірять силу й людської
любви?
Чи підносить у степінь? Наближено корінь
добуть?
Чи шукать головне й другорядне, як роблять
у мові?
Чи реакції люду в хімічне рівняння
замкнуть?
Аж смішить почина. Все спростовано
світом до болю:
скрізь – число і суха арифметика дій.
Не лишається місця у грудях для просто
любви,
А в скалічених душах – для помислів
чистих і мрій.
Ми ще відповімо за усе, що в житті
розгубили,
Ще озветься до нас те майбутнє, що зараз
росте.
Скільки ж можна грішити, коли рани
уже закровили?
Скільки ж відповідь може чекать
це питання просте?

*У лабіринтах слави і хули...
Віктор Погрібний*

У лабіринтах довгих і вузьких,
Невпевненості й сумнівів давлючих
Шукає думка виходів простих,
Де б світло в очі вдарило сліпуче.
Вже змучилась блукати в темноті,
На стіни натикатися холодні –
Ні променя, ні шпарини в житті –
Душа і думка, як старці голодні.
Забуті і заплакані бредуть,
Кричать чи стогнуть – вже й самій не чути...
Можливо, оду й їм колись складуть
Під риторичне „бути чи не бути?”

ДО БОГА

Минущий день сльозиною свічі
Стікає тихо у смагу вечірню...
Як провидіння – сяйво уночі,
І я у нім – немов зоря дочірня...
Візьми мене з собою в небуття,
У нескінченну праведну дорогу,
З корінням вирви з людського життя.
Мені – блакить. Землі – земну тривогу.
Візьми з собою у далеку путь,
Зі збитих ніг щоб кров текла зчорніла,
Щоб більш назад ніколи не вернуть,
Щоб смертю подолати мерзенність тіла.
В Твоєму царстві блага і добра,
У храмі світлім віри і блаженства
Спаде печальна з пліч моїх чадра –
Твоє святе прийму я верховенство.
Гучний канон воскреслого єства
Розірве враз міцні донині пута –
Це ангелом у вічність до Христа,
Як дань мирян, летить моя спокута.

МАТЕРІ

Усяк поет, чи знаний, чи не знаний,
Пройшовши через тисячі сум'ять,
В обов'язок включає первозданний
Слова нехитрі Матері сказать.
Бо кожного із нас Вона родила,
Як за належне, біль прийнявши в сні.
Бо нас, малих ще, на руках носила,
Щоб ми пізніш на ноги стать змогли.
Просте „спасибі” без кривлянь і фальші –
За те, що в жили кров живу влила,
Я мовлю тихо, на коліно ставши,
Своїй єдиній Матері слова:
Дала ти в груди серце незмертвіле
І розум в голову, не менший, ніж у всіх,
І душу світлу поселила в тіло,
Й мені в долоні – рук тепло своїх.
Прощать навчила те, що не прощають.
Любить – так навіть підлих ворогів.
Додому ж хай дороги всі вертають,
Допоки світу, нас – до Матерів.

РІДНІ ПОРОГИ

В далекім краї, у чужій сторонці,
Де не мої й повітря, і земля,
Згадаю матір, що в мале віконце,
Все виглядає нас, дітей, щодня.
Стара покрівля, вибілені стіни,
Вузьенька стежка в зелен-спориші –
Святині вічні, крізь роки які ми
Проносимо у зболеній душі.

Зовуть нас дороги
До рідних порогів,
До місця надії й тепла,
Де серце співає,
Де смутку немає,
Де мати нам крила дала.

Гніздо батьківське день у день нас кличе
Хоч на часину чи найменшу мить
І болем материнським нам курличе,
І батьковим неспокоєм горить.
А ми у щасті й горі пам'ятаєм
Його любов, запалену повік.
І хоч нечасто в нього прилітаєм,
Та сонячно від нього рік у рік.

Знову прилетять птахи додому,
Гнізда будуть знову вить в садках,
Буде їм так млосно від втоми,
Що спочити сядуть на гілках.
До своїх криниць вернуть лелеки,
Заспівають радісні пісні,
Тільки я від дому вже далеко,
Не лечу ні в літі, ні в весні,
Там, де рідні вікна зустрічали
Із великих і малих доріг,
Там, де мати коси нам квітчала –
Сніг вже випав на сумний поріг.
І ніхто не вийде обіймати –
І затисне серце між грудей –
Вже нема стежок до тої хати,
Найрідніших там нема людей.
Потужу самотньо біля тину,
Похиливши голову в бузок...
Відірву від серця, мов дитину,
Давнього життя свого шматок.

Ой тоді, коли малям я ще була,
То купала мене матінка моя
У ромашках, у любистку й чебреці,
Щоби гожою була я на лиці,

Підсипала зоряниці по весні,
Щоби віченьки мої були ясні,
Чорнобривців додавала не дарма,
Щоби брівоньки були, як два крила.

Обсипала мене мальвами щораз,
Щоб уста були червоні повсякчас,
Чар-квітки не забувала додавать,
Щоби милого змогла причарувать.

Примовляла ще й слова якнаймиліш,
Щоби доля усміхалася частіш.
В теплу купіль сік калиновий лила,
Щоб, як та калина, я завжди цвіла.

Нарешті, нарешті я тут,
На милій своїй батьківщині,
Де білі черешні цвітуть
І мама чекає в хатині,
Все радо стрічає мене:
Доріжка, горіхи, тюльпани –
Дитинство моє тут живе,
Яке не старіє з роками.
Знітилися вікна малі,
І сонце у шибіці моргнуло –
І враз всі забулись жалі,
Й життя, як у сні, промайнуло.
Ось лавка в бузку запашнім
Сім'ю вечорами збирала...
Ось гойдалка скрипом своїм
Про друзів моїх нагадала...
Ромашок по всьому дворі
Розкидає літо ласкаве...
Я вийду у двір на зорі
І так, як колись, заспіваю.
А мама борщем запашним,
Як завжди, мене почастує –
І я безтурботним малим
Дитям себе знову відчую.

МІЙ ПЕРШИЙ ВАЛЬС

Моїм батькам присвячую

Мій перший вальс, як подих вітерця...
Мій перший вальс, як сумнів поцілунку.
Мелодія, що ллється без кінця
І не знаходить в просторі рятунку.

Мій перший вальс, мов збуджена струна,
Мій перший вальс, мов слів гучне мовчання.
Цей спогад знову в серці ожива
І світиться, як тихе заклинання.

Мій перший вальс, як спалах зірковий,
Як сонця жар і вічний, і нетлінний,
Як передзвін пташиний майовий,
Як цвіт садів весняних білопінний.

Так хай же буде музика оця
Мені крилом в життєвому польоті!
Хай вальс цілує й ваші всі серця
І не зупиниться на цій найніжній
ноті!..

ВИПУСКНИКАМ

*Випускникам 1996 року
Ганно-Леонтовичівської школи*

У космічну глибіню дні дитинства святого
Поспішають шалено кометами снів...
Повернулося птаство до рідних порогів,
Ну, а вам – відлітатиме – до чужих берегів.
Не забудьте в дорозі про все, чим жилося,
Чим раділа душа, серце плакало чим.
Не жалійте про те, що чогось не збулося,
Хтось чогось не сказав, хтось чогось недовчив.
Все попереду ще: золоті перелogi,
Відчайдушне горіння і слово грімке,
Зорепади, вітри, сонце, грози, дороги –
Весь небачений світ, все життя гомінке.
На життєвих стежинах не скигліть безсило,
Хай сумління і честь додадуть вам снаги,
І куди б по тернах доля вас не водила –
Про праотчий свій край пам'ятайте завжди.
Хай проміння ясне очі вам не засліпить,
Хай щасливою буде намічена путь.
А віконце батьківське хай світить і світить –
Щоб додому колись все одно повернуть.

СПИТЬ СИНОЧОК

Спить синочок у маленькім ліжечку:
Тихо-тихо носиком сопе,
А з-під ковдри виглядає ніжечка,
І рядком волосся золоте.
Спить синочок – і у сні всміхається...
Що там сниться, котику малий?
Всі тривоги за вікном лишаються,
Спить спокійно хлопчик дорогий.
Кожен вечір засинає стомленим,
Щоб до завтра вирости на день,
А мені лишає недововленим
Свій секрет дитячий любий Лель.
Притулюсь вустами до голівоньки,
В Божі сни тебе благословлю.
Ніч стара, не сполохни дитиноньки –
Все одно страхи я заступлю.
Помолюсь за день прожитий синовий
І за день придешній, за новий,
І від щастя теплий усміх стриманий
Понесу у ранок молодий.

* * *

Маленький біль живе на дні самім –
Маленький біль великого горіння,
Стискає груди холодом своїм
І травить душу димом праосіннім.
Маленький біль – ця ноша ой тяжка:
Свинцем – на плечі, каменем – під ноги.
Безсило прихилилась до стіжка –
І знову йду. Зовуть життя дороги.
Маленький біль затисну у руці –
Йому крізь пальці ніяк проковзнути.
Я вся із болю. Вся у кулаці.
Мій вічний біль не дасть мені заснути.
Ділю своє життя із ним навпіл,
Ділю своє обличчя, пісню й душу.
Безсило озирнуся я навкіл –
І жити вічним болем знову мушу.

* * *

Моя душа злеліяна на мріях,
Моя душа і грішна, і свята,
Настояна на ночах солов'їних –
Така складна і водночас – проста.
У складнощах життя шукає втіху,
У радощах – задумливу печаль,
У буднях – свята, а зимою – літа,
У спокою – вогню німих страждань.
Життя круг нас таке недосконале,
І всі шукають у життєвій грі
Того, чого у нас самих так мало
І що згубили часом на порі.

ПОЛІТ ЗА ЩАСТЯМ

Дорослішають наші почуття,
І вже не втримать у своїх долонях
Пташину ту, що рветься до життя,
Їй простір – ліпше клітки золотої.
Притлумляться помалу райські сні,
Відчує пташка довгожданну волю.
Крилатко, і мене в блакить візьми –
Я посміюся звідти на недолю.
Можливо, у польоті віднайду,
Покинувши усі земні суєти,
Своє примарне щастя, щоб в раю
Не згадувать його сумні портрети.

МУЗИКА НОЧІ

Ви слухали коли, як ніч співає?
Птахи і трави в спільному оркестрі –
Таке лиш в казці інколи буває.
Старий цвіркун над усіма – маестро.
Вони ніколи нот не відкривали,
Та вмінню їхньому найліпший музикант
Позаздрить щиро. Це ж так хто ще грає?
Неперевершений, справжнісінький талант!
Ось лунко скрипнув перепел у житі,
Ритмічним дробом дятел відповів,
Крильми затріпотіла тої ж миті
Куріпка злякано. Десь хрущ пролускотів.
Криштальне соло птаства короля
Розноситься далеко, аж до ставу...
Цей спів срібноголосий солов'я
Всенічно слух тішить не перестане.
Чекає нетерпляче ночі мить.
Все, що удень мертвотно-міцно спало.
Це нам здається, що вночі природа спить.
Насправді ж – ми спимо. Вона – співає!

НІЧНИЙ РОМАНС

Дивом завітчана ніч...
Солод стійкий акацій...
Воском прозорих свіч
Зорі стечуть уранці.

Ніч синьоока скрізь
Срібне клеймо лишає,
Місяць у небо вріс,
Оком своїм моргає.

Тиша дзвінка стоїть
В листі і сплячих травах...
Дихає в плин століть
Стомлено ніч ласкава.

* * *

Боюсь не смерті, а боюсь не бути:
Не бачити, не слухать, не творить.
Боюся нот життя всіх не відчути,
Боюся не страждать і не любити.
Боюся не ходять по травах сонних,
Боюсь не пити воду з джерела
І не губитись в небесах бездонних,
Боюсь не говорити з усіма.
Боюся за далеким небосхилом
Свою останню точку не знайти.
Боюся я, щоб не припали пилом
Мої слова, відправлені в світи.

Я НА ІНШИХ НЕ СХОЖА

Ти говориш мені: я на інших не схожа.
Ти говориш, що я не така, як усі.
Та чому? Я така ж,
 тільки трішечки, може,
Дорожу більш життям
 в цьому світі своїм.
Кращі мене є й вродою,
 й станом стрункіші,
І ходою вражають – далеко до них!
Тільки, може, душа моя трохи чистіша:
Не засмучена брудом словечок бридких.
Не перечу, що й розуму більше є в когось,
Не боюся, що дехто багатший в грошах,
Та вони мої мрії догнати не в змозі,
Їхні ж – десь заблукали в кривих дзеркалах.
Моє серце не знає хвороб і напастей:
Воно навстіж відкрите для добрих людей,
І чужому воно не завидує щастю,
А смакує красою кленових алей.
Мої очі – не злі, мої руки – надійні,
Мої думи із правдою всі заодно.
І вся сутність моя – віри промінь
 спокійний,
Сила й твердь, коли треба долати багно.

ВЕСНЯНЕ

Заметілі, заметілі...
Відтужили, відбілили...
Знову прокидається земля.
Пахне вітер веселково
І від сонного покою
Розквітає знов душа моя.
Заіскрилось, як жагою,
Небо синьою сльозою
І повітря сили набира.
Пробудись від сну, пташино,
Дай почуть твій голос-диво,
Бо природа музики жада!

ПАМ'ЯТЬ

Ми знаєм про війну лише з картин,
Із фільмів, із пісень страшних тих літ
Та з удовиних прегірких сльозин,
Які скропили болем цілий світ.
Ще – з оповідок дідових сумних,
З трикутників, що стогнуть на столі,
З високих обелісків кам'яних,
Розкиданих по всій святій землі.
Вони на чатах, ніби вартові,
Наш спокій щохвилино стережуть.
А над полями плачуть журавлі
І маки нашу пам'ять бережуть.
Війна – печаль для нас усіх, та все ж
Від нас все далі літ воєнних плин.
І дай же Бог, щоб діти наші теж
Про неї знали тільки із картин.

До моєї душі на гостини

ВПАДУ ЗОРЕЮ У ТВОЇ ОБІЙМИ

ЩАСТЯ

Піснею, казкою,
ніжною ласкою
серце тобі понесу.
Мріями, веснами,
росами скреслими
душу тобі зворожу.

Вечором, дниною,
музою дивною
ніжити буду тебе.
Рутою-м'ятою
сон твій квітчатиму,
поки зоря не зійде.

Берегом, річкою,
радістю вічною
стану тобі на землі.
Місяцем красенем,
зіркою ясною
буду світити в імлі.

Медом-калиною,
леле-дитиною
долю твою засвічу.
Посміхом, подивом,
тихими водами
щастя своє замовчу.

* * *

У любові є такі хвилини,
Коли зайвими стають усі слова,
Коли погляд лиш один-єдиний
За слова гучніше промовля!

У любові є такі хвилини,
Де навпіл живе одна душа,
Де сльоза пречиста, мов перлина,
Святістю своєю очища.

У любові є такі хвилини,
Де вуста сильніші над усе,
Де в жагучі рученьки безвинні
Божевілля вітер принесе;

Де забути можна все на світі,
Де п'янієш вмить не від вина,
Де миттєвість вже не знає ліку
І твій посміх небо обійма;

Де не знають сорому провини,
Де надійні серце і рука –
У любові є такі хвилини –
Хай же буде вся любов така!

Не сполохати б, не сполохати б,
Щастя ніжного передзвін –
Не промовити б, не промовити б
Слова зайвого навздогін.

Не зурочити б, не зурочити б
У колисці своє дитя,
Не зморочити б, не зморочити б
Погляд ясний до забуття.

Не стривожити б, не стривожити б
На троянді святу росу,
Не стриожити б, не стриожити б,
Буйний коне, твою красу.

Не підняти б пил, не підняти б пил
На дорозі мого життя,
Не відтяти б крил, не відтяти б крил
У пташини свого буття.

Не застигнула б, не застигнула б
У чеканні гаряча кров,
Не заскиглила б, не заскиглила б
Найстражденна моя любов.

ВТРАТА

Пригорнув. Зчарував.
Прилюбив. Прикохав.
„А тепер – прощавай...” –
Наостанок сказав.

Почуття розгубив,
Нас обох – розгрішив,
Келих мрій без жалю
На шматочки розбив.

А було ж „освятив”
І було „освітив”,
І було ж на руках,
Мов дитину, носив.

А навкіл – все цвіло,
І навкіл – все жило –
Чи в житті, чи у снах –
Не помітиш – було.

До безтями кохав.
До безтями жадав.
„А тепер – прощавай...” –
Наостанок сказав.

ПАХНЕ ЛІТО

Пахне літо росами,
Свіжими покосами,
Пахне літо квітами
І терпкими вітами.
Пахне літо м'ятою,
На стежках прим'ятою,
Пахне літо липою,
Грозами умитою.
Пахне літо свіжістю
І твоєю ніжністю,
Пахне літо муками,
Довгими розлуками,
Пахне щастям-маревом,
Що вита за хмарами,
Пахне літо мріями,
Марними надіями.

* * *

Безсонне моє ти кохання,
Мій смуток і жаль, і тривога,
Моє безголосе ридання,
Моя нескінченна дорога...
Мої найквітучіші ранки,
Моя найбезпечніша зваба...
А я – лиш знесилена бранка
Твоєї свободи і влади.

ІНША

Ти тільки всміхнувся іншій –
А в мене душа завмерла,
Ти тільки всміхнувся іншій –
І щастя – як не було.
Як і не співали птахи
І сходило сонце даремно,
І вишні кривавим літом
Своє віддали тепло.
Як боляче бачить погляд,
Який зупинивсь на іншій,
Як боляче бачить погляд,
Дарований не мені –
Сльозами стікає серце,
І біль, як іржа залізо,
Розточує і розносить
Байдужість по всій землі.
А я ще не вірю цьому,
Що в тебе з'явилась інша,
А я ще вірю цьому,
Що я – це „ніхто” тобі,
Ти тільки всміхнись до мене –
Нічого не змовлю більше,
Тобі я повірю знову
Й себе не віддам журбі.

Не діждалася. Бог з тобою...
Я журбу розведу рукою,
Я сльозу проковтну пекучу
І тебе нічим не засмучу.
Я забуду все те, що гріло,
Що печалило і боліло,
Що ридало і що сміялось,
Що сміливило і боялось.
Я за вітром пушу без болю
Все, що в нас не склалось з тобою,
Я мереживом павутинним
Засную все тепер вторинне,
На прощання свічу поставлю,
Щось на згадку тобі zostавлю,
А собі – лиш незримі пута,
Щоб тебе не змогла забути.

* * *

Зарум'янилось вишневою сльозою
Найніжніше почуття до тебе,
Запромінилось осяйно-веселково,
Що не вистачає навіть неба!
Заіскрилось мерехтливим зір'ям,
Защеміло радісним полоном,
Ти прийди до мене в надвечір'я,
Крапелькою упади в долоню.
Я тебе зігрію бережливо,
Притулю уста твої зросити,
А сама заплачу, бо щасливим
Я тебе не зможу вже зробити.

* * *

Нарешті зустрілись і очі, і руки,
І губи тремтливі з твоїми мої,
І ця нагорода за довгі розлуки,
За ночі без сну найдорожча мені.
Це схоже на казку. Бо серце зігрілось,
Бо справив весілля наш сміх молодий,
Та жаль тільки – доля моя не зустрілась
З твоєю. Хоч шлях був до неї прямий.

ЩЕ ВЕРНЕТЬСЯ

Ще вернуться сльози мої
До тебе скупю виною.
Покличуть мене журавлі –
Та вже не повірю я знову.
Ще вернеться в серце любов,
Яку ти не зміг обігріти,
Та збита надія у кров
До тебе не схоче летіти.
Віднайде дорогу печаль
У сутінках долі твоєї,
І хоч, може, й буде ще жаль –
Не змилюся над нею.

* * *

То все ніщо, що літо відійшло,
То все ніщо, що липа відцвіла,
То все ніщо, що згинуло тепло,
То все ніщо, що ти байдужим став.
То все ніщо – несказані слова,
То все ніщо – незбуджені уста,
Що скам'яніла вже душа моя,
Що в пам'яті давно вже пуста та.
То все ніщо, що будеш не мені
Своє кохання щедро віддавать,
То все ніщо – тобою на землі
Уже не буду марить важко так.
То все ніщо. Мені в твоє життя
Уже ніколи більше не ввійти...
Та ти лиш будь. Хай хоч твоє буття
Не дасть мені із розуму зійти.

* * *

Гірким полином зронені слова
Печуть у необпещеному серці,
І холодом твій погляд обійма –
Не гріють більше віченьки-озерця.
Ріка розпуки в думках розлилась
І віддалила берег мій надійний,
Любові повинь кригою взялась,
Застигла намертво у відчаї подвійнім.

БЛАГОСЛОВИ

Благослови мою любов,
Благослови моє ридання –
Це в скронях так шумує кров
І стогне птахою мовчання.
Благослови мене саму,
Мою весну, мої печалі,
Благослови мою жагу,
Котрої ще ніхто не знає.
Благослови мене – собі,
Своїй душі, своєму ранку,
Я принесу себе тобі,
Я вже твоя, вся до останку.

ДЛЯ ТЕБЕ

Я шукала такого, як ти,
І знайти не втрачала надії,
Та не збіглися наші стежки
І лиш попіл зостався від мрії.

Я шукала такого, як ти –
Із волоссям пшенично-ласкавим,
Із очима, як плесо ріки,
З найдобрішими в світі руками.

Я шукала такого, як ти –
Із душею, на ангельську схожу,
З мрійним серцем. Та ти вже прости,
Що знайти я тебе вже не зможу.

НЕ ПІЗНО

Заболіло серце, заболіло,
Заболіло сумно і безвинно,
Защеміло відчаєм безкровним,
Що струмує з мене неупинно.
Захиталось віття, захиталось,
Дош сльозу зронив срібляно-ніжну.
Я у когось права не питаюсь
На любов журливу. Ще не пізно.
Поцілунком землю обігріють
Промені заплаканого сонця –
Так моя душа тебе воліє,
Виглядає сумно у віконце.

* * *

Я приходжу до тебе крізь сни,
Крізь печалі і крізь розлуки,
Хоч мене і не кличеш ти,
Хоч мені всі одній ці муки.

Я приходжу до тебе сама
Без каяття і без обману
В ту весну, що для нас цвіла
І плекала красу жадану.

Що чекалося – не збулось:
Всі стежки наші цвіллю вкрились,
Те кохання побив мороз
І для нього роки спинились.

А приходити буду я все ж
І чекати тебе в світанні –
Ти ж бо пам'ять не відбереш,
Бо вона – то моє страждання.

* * *

Даруєш то усмішку, то печаль,
То ненависть мені страшну й колючу,
То кличеш у щемку туманну даль,
То раниш необдумано й болюче.

То мед мені підносиш, то полин,
То чари плеш, то жаром обпікаєш...
Під ноги мені сиплеш то бурштин,
То камінюччям шлях мені встеляєш.

Солодкі і гіркі твої слова,
Твоя душа – то пекло, то небесся.
Даруй мені, та я вже не твоя –
Моя любов для іншого воскресла.

ПІСНЯ СЕРЦЯ

Думала, гадала,
За світ рано встала,
Заплела волосся у тугу косу,
Рутою квітчала –
Милого чекала,
Думала – до нього серце понесу.

Роси позбирала,
Личко умивала,
Сонцю усміхалась, як до тебе йшла,
Та у тихім гаю
Інша тебе ждала...
Як же тебе, любий, я не вберегла?

Висохли ті роси,
Потьмяніли коси,
Поховала радість у своїм жалю.
Я тобі, коханий,
Болем заспіваю,
Бо вже більш ніколи я не полюблю.

ЗУСТРІЧІ МИТЬ

Задивлюся я на тебе, задивлюсь,
Помолюся я до неба, помолюсь,
Запитаю у ясних твоїх очей,
Скільки ж днів провів без мене і ночей?
Скільки радості пізнав ти і жалю?
Поцілую ніжно голову твою
І долоню до щоки я притулю,
І над нами забринить тужне „люблю”,
І заплаче, як обірвана струна,
Нерозквітла наша сонячна весна.
Пам'ятай, запам'ятай цю щедру мить –
Більше нам її в житті не повторить.

* * *

Все пам'ятаю:
ночі цвітіння,
пристрасті шквали,
тіла горіння...
Все пам'ятаю:
ніжність рожеву,
погляду вічність,
солод вогнений...
Щастя кохання
не забуваю –
все пам'ятаю,
все пам'ятаю...

ОСТАННЯ КРАПЛИНА

Я знаю, що все несерйозно,
Я знаю, що все неможливо,
А значить – на серці морозно,
А значить – в душі іде злива.
Я знаю – ти знову всміхнешся
Над цими гіркими словами,
На них навіть не відгукнешся,
І знов буде темінь між нами.
Та я вже навчилась долати
Усі нечуття чоловічі;
Я знаю: ви вмієте грати
І душу жіночу калічить.
А ти – ти найперший у цьому,
Але не засмучусь я, годі,
І ритись не буду в старому,
А лиш усміхнусь при нагоді.
Іще не одні листопади
Для нас будуть золотом литись...
Хотілося все ж для відради
Хоча б на цей раз помилитись.
Тобі – на добро – кожне слово,
Тобі – без жалю – ту краплину,
Що квітне в душі малиново
І світить до тебе стежину.

ЗАБАВА

Я була забавою для тебе,
Ти для мене цілим світом був.
Рвалось серце у відкрите небо –
Ти ж його не бачив і не чув.
Не хотів ти спокою втрачати,
І собі нашкодить не бажав,
Теплих слів боявся проказати...
Дні минали низкою забав.
І стогнало серце від двобою,
І пливла з-під ніг моїх земля...
Зоставався ж ти самим собою,
І втікала вже від тебе я.
Все сплигло за довгими роками,
Відгоріло нищівним вогнем,
Думала, що відвела руками
Злу біду, захмарену дощем.
І коли, нічого не чекавши,
Спало серце, втомлене від сліз,
Ти до мене, збитим птахом впавши,
Серденько своє до ніг приніс.
Теплоти тепер тієї хочеш,
Що колись не зміг ти зрозуміть,
Чи біду, чи радість напрогодиш,
Лихо-доле, де тебе подіть?
Відроди мелодію знайому,
Хоч уже всі спалені мости,
Може, десь у світі неземному
Стрінемось колись і я, і ти...

ДО СЬОГОДНІ

Я тобою жила до сьогодні,
До сьогодні тобою дихала,
Я тобою цвіла до сьогодні,
Поки цвіт не зірвала віхола.
Я тобою життя звиряла:
Свої зими – твоїми веснами,
У небесся без крил злітала,
Молоділа безвинним вересом.
А сьогодні пустив по світу
Ти мої почуття безболісно,
Їхнє тіло наругою вкрите,
А твоє – позбавлене совісті.

* * *

Впаду зорею у твої обійми,
Самотньо вічність цілу пролетівши,
І стане вільним місце у сузір'ї,
Бо кину все, нове життя уздрівши.
Через вогні і холоди – до тебе!..
Через пустельну пастку злої ночі!..
Крізь темінь – до широт ясного неба,
І крізь безсилля – в сни твої пророчі.
Лиш не зрони з долонь своїх чутливих
Мої найліпші сподівання мрійні,
Що із світів далеких і манливих,
Впадуть зорею у твої обійми!

* * *

Скільки на землі доріг,
Скільки в ніченьки зірок –
Стільки сумнівів моїх,
Стільки ж і моїх тривог.

Скільки цвіту у садах,
Скільки крапель у дощу –
Стільки щастя у руках –
Відпустить – не відпущу!

Скільки променів ясних
Ллється з неба до землі –
Стільки радощів твоїх
Подарується мені.

Скільки весен на землі
Змінить осінь у роках –
Стільки іменем твоїм
Буду жити у віках!

КОЛИ МИ ВДВОХ

Так легко при тобі й так важко:
Слова зависли в густині повітря...
Душа моя в цю мить зітхає тяжко,
Хоча співати хочеться їй ніжно.
Ти близько біля мене – й так далеко –
Лиш крок між нами – а така безодня!
І обпікає синявою неба
Мене – твій погляд.

ЧЕРВОНІ ВІТРИЛА

Колись і я в житті чекала дива
В солодких мріях, у рожевих снах –
В свої червоні вірила вітрила,
Що десь блукають по старих морях.

Разів зі сто на берег вибігала,
Гукала принца із морської мли,
У далечінь очима прикипала,
Та хвилі лише сум мені несли.

Вже я давно з дитинством розпрощалась,
Йому рукою помахавши вслід,
А мрія так у серці і зосталась –
Вітрил червоних трепетний політ!

* * *

Щастя моє, та й рожевокриле,
Де ж я тебе у світах загубила?
Нащо у простір ген подалося,
Нащо забулося і не збулося?
Нащо до себе так звабно манило?
Нащо тепер моє серце розбило?
Нащо тоді ти так волі цуралось,
Нащо роздумувало й вагалось?
Щастя моє, дай хоч здалеку глянуть,
Чи твої очі від смутку не в'януть,
Чи у розлуках легко живеться,
Чи тобі плачеться, чи сміється?
Літо калинове нас минає,
Щастя сльозою у вир стікає,
Пініться, губиться – не піймати –
Биту дорогу вік не здолати.

ЯК ЖАЛЬ

Гірчить непрохана сльоза,
Гірчить пахке твоє волосся –
Як все-таки печально жаль,
Що цього так і не збулося,
Що припізнилася на мить
Життя швидкого наша зустріч,
Що я не та, і ти – не ти,
І літо не таке квітуче.
А так хотілося без меж
Шаленого до болю маю!
Та вже до мене не дійдеш,
Вже наше літо одцвітає...
І зірка наша догоря –
Відлічені її хвилини,
А в серці музика твоя
Вже вічністю стає віднині.

ПО ТОЙ БІК КОХАННЯ

Необережним поглядом чи словом
Мені наносиш рану на живе,
І гірко так мені від того болю –
Сумні поклони серце моє б'є.
Німе страждання запеклося в грудях,
Відлунням грому голос твій звучить:
Мій жар ніхто, крім тебе, не остудить,
Та розпач мій, як завше, промовчить.
Скипаються в грудки мої надії,
Незатишно й невтішно на душі,
Аж ген, за обрій, відлітають мрії,
Залишивши лиш стогін на межі.
Я ж не злочинець. То за що ж ця кара?
За що ж така безвихідь на путі?
Мене оmanoю споїли твої чари
І кинули байдуже в самоті.

* * *

Так рідко нам життя дарує зустріч,
Так рідко я твої цілую губи,
І вириваюсь із твоїх обіймів рвучко,
Бо так завжди близьенько нам до згуби.
Безжальним відчаєм розкраюється серце –
Ледь стримуюсь, аби не застогнати.
Кохання б'є, як срібляне джерельце –
Його нічим не можу спеленати.
В моїх думках – лиш ти, і більш – нікого,
Свою надію я тобі вручаю,
Так довго я тебе прохала в Бога,
Так довго я тебе у снах чекала.
А як пізнала – світ перевернувся,
Став лагідним і чистим до краплини,
Боюсь тепер, щоб він не похитнувся –
Без тебе я не житиму й хвилини!
З тобою мої дні на казку схожі,
Та в добрій казці є кінець завжди,
А я ж ніякого кінця не хочу,
Бо захлинусь тоді в сльозах журби.

ДОЩ У СЕРЦІ

Плаче небо синіми дощами,
Плачуть очі росами-сльзьми –
Не забуду, що було між нами,
Збережу у серці назавжди.
Не жалій, коли не доказали
Слів жаданих і потрібних нам,
Не жалій, що ми не доконали –
«Так буває» – ти ж це сам казав.
Плачуть вишні білосніжним цвітом,
Плаче серце, зранене повік,
Та від сліз душа стає чистіша,
І мій спомин вже – торішній сніг.

* * *

О, так... Переболію нею знов,
Любов'ю тою, що у вірші злита.
Хай, як тоді, заграє в жилах кров...
І навстіж – як тоді – душа відкрита.
Нехай слова, німі тепер з тих днів,
Знов зазвучать, оживлені вустами.
Нехай зіграють ролі щастя й гнів,
Все, що давно віднесено вітрами.
О, так... Переболію вкотре я,
Рядки очима випивши сумними...
Чи й справді та любов колись була?..
Живуть старі рядки і... ти – між ними.

* * *

Де ж ти, голубе, сизокрилий,
У якій живеш стороні?
Чи без мене ти теж щасливий,
Чи співаєш пісні сумні?
З ким ти лагідно там воркуєш,
Обіймаєш своїм крилом?
Чи літа свої не марнуєш,
Чи з голубкою втішно вам двом?
Озовися, мій голубе милий –
Вітер голос хай твій донесе –
А чи радісний він, чи журливий,
Щоби знати, що це ще не все.

* * *

Ти приходиш у дощ. Так пізно.
Ти говориш про щось. Нарізно.
Серце тисне п'ятьма. Холодна.
Я, як зірка – одна. Сьогодні.
Добіжу, долечу. Край ночі.
До твоїх берегів. За очі.
Розірвуться громи. Червневі.
На руках ланцюги. Сталеві.
Знов вернеться любов. За щастям.
І бажання – вогнем. Не згасне.
І чекати мені. У зливи.
Й босоніж по росі – щаслива.
У тепло твоїх рук. Назавше.
Море сліз і розлук. Здолавши.

* * *

У келихах вино сія червоно
І дим сигар нескурених гіркий –
Ти завітав до мене випадково,
Мій вечір розділив неговіркий.
Гітари звуки тишу розривали,
Тонули в темінь збуджено-німу,
А ми з тобою смуток запивали
І думали про втрачену весну.
Отак сиділи за вином дорану,
За словом слово жадібних розмов...
Стара гітара плакала на рану...
Як добре, що сьогодні ти зайшов.

* * *

Після грому і шквалу
знов настало затишшя,
Знову посмішка сяє
на обличчі твоїм —
Твої очі ясні
винувато й принишло
Промовляють до мене
коханням своїм.
Тихо паморозь їх
своїм снігом торкнулась,
Та в минуле той сніг
швидко вже відійшов,
І веселка із них стрімко
вгору зметнулась,
Теплий дощ і рясний
понад ними пройшов.
Знов дарують мені
тої очі бездонні
Свій беззахисний спокій
і щирість свою,
І твоєю любов'ю
щедро я їх наповню,
Бо найбільше у світі
я ці очі люблю.

Посаджу під вікном калину,
Поливати буду щодня –
Доглядатиму, як дитину,
Як безпомічне немовля.
Загадаю собі бажання
І сховаю у серці біль,
Заколишу своє страждання,
Замолю у цвітінні зіль.
Заручуся своїй калині,
Що ніколи не буду я
Вже твоєю. А та вродлива
Хай кохає до забуття,
Хай голубить тебе щоднини,
Хай цілує твої уста...
Я зреклася тебе віднині –
І калиною зацвіла.

СПОМИН

Ти пам'ятаєш золотий той вечір,
Коли серця дзвеніли в унісон?
Схиливши голову тобі на плечі,
Я поринала в твій щемкий полон.

Так пахла липа, срібні зорі грали,
Лиш місяць нам єдиним свідком був –
В той вечір ми на вірність присягали,
Ту клятву місяць й досі не забув.

Ти ніжно цілував моє волосся
І лагідно шептав: «Люблю... Люблю...»
Я пам'ятаю вечір той ще й досі,
І досі я тим вечором живу.

Я знов приходжу під старезну липу,
В нічному сяйві образ твій ловлю.
Болить душа, розлукою пробита,
Лиш місяць тихо так: «Люблю...

Люблю...»

МЕЛОДІЯ

Болить мені мелодія твоя,
Болить вона схвильовано й несміло,
Як змійка, давить душу, обвива,
Поранила – і смокче моє тіло.

Солодкою отрутою пече,
Сильніш отрути сили поглинає,
Щемким мінором в серденько тече,
Акордами тужними обіймає.

Болить мені мелодія твоя,
Торкає рану слізним одкровенням,
Заворожила – і не відпуска –
Злилася із святим твоїм іменням.

* * *

Я розчиняюсь в погляді бездоннім
І залишаюсь за межею світу,
Тебе цілую дотиком долоні
І обсипаю ніжним перецвітом.
Вишнева піна лагідно голубить
Твоє волосся, найрідніші плечі –
Я вся у щасті. Хай мене залюбить
Цей тільки наш з тобою дивний вечір.

ОСТАННЄ ПОБАЧЕННЯ

Як залишок згорілих літ,
Тобі – останній мій привіт,
Останній погляд серед сліз,
Останній порух мертвих кіс,
Сльоза остання прегірка,
Моя простягнута рука,
Останній присмак на вустах,
Останній докір ув очах...

* * *

Забудь мене, забудь –
Не клич, не доганяй...
Забудь мене, забудь –
Не плач, не проклинай.

Прости мені, прости
За все, що не збулось,
Прости мені, прости,
Що мій не ти, а хтось.

Промов мені промов,
Що не тримаєш зла,
І випий за любов,
Що чесною була.

Побудь іще, побудь.
Гори – і не згасай.
Забудь мене, забудь,
Але ж – не забувай.

* * *

Сьогодні в сні так солодко, так ніжно
Ти ледь поцілував моє волосся –
І терпко хвиля полилась розкішна...
А може, то мені лишень здалося.
Ці божевільні руки, очі, губи
На мить з'явилися – в темінь затонули...
Такої млосної й легкої згуби
Гарячі коси досі не забули.

* * *

Твоя любов – як перший сніг –
З'явилась і розтала...
І хто б подумать тільки міг –
Сама про все сказала.
Ти був, як травень восени,
Як затишок в негоду,
Та вже тоді не знали ми,
Де нам шукати броду.
Летіла зірка – і – нема –
У просторі згоріла...
Давно ти сам. І я сама.
Нам доля так веліла.

* * *

Твої слова – душі солодкий мед,
Як теплий подих, огорнувший тіло,
Твоє надійне «я знайду тебе»
Моє холодне серце обігріло.
Снують дощі, збивають з ніг вітри –
І тануть сили, в'януть з горя руки,
Тікаю в ніч, де музика і ти,
Тікаю в ніч від болю і розлуки.
Та я не плачу, тільки сум гіркий
Як черв'ячина, точить серце хворе
Підступно так. Та голос рятівний
Я чую крізь густий туманний морок.

* * *

Палаючою зіркою
злечу до тебе я...
Та згіркла вже, та згіркла вже
давно любов твоя.
Квітучею вишиною
всміхнуся віддаля –
Та видається вже дивною
тобі любов моя.
Промінчиком несміливим
загляну у вікно...
Та вже ж те наше мрійливе
кохання відійшло.

ВЧОРАШНЯ ЗУСТРІЧ

Я не маю ніякого права,
Ображатись на тебе, милий,
Бо моїм ти не був ніколи
І ніколи не станеш ним.
Я не маю ніякого права,
Та чому ж тільки день цей дивний,
Таке сонячне все довкола
Стало враз і холодним, й німим?

Бо забув ти швидко потому,
Як до тебе волато серце,
Як до тебе тягнулись руки
І палали мої вуста,
Як мене цілував учора,
Як мене випивав до денця,
І гадалось, що вже розлука
Не знайде у душі кінця.

Та й мені забулося, певно,
Що та мить, яка нас єднала,
Незанесеною лишилась
В протоколи твого життя,
Та вона все ж благословенна,
Хоч від неї зосталось мало,
Хоч і крихтою відкришилась
І полинула в небуття.

Я – наліво, тобі – направо –
Вже мені тебе не діждатись,
То мені все здалося вчора,
Що обіймами зустрічав.
Я не маю ніякого права
Ображатись чи не ображатись,
Бо згадалося, що нічого,
Що найменше не обіцяв.

СТЕЖКА НАДІЇ

Нічого більше в світі не існує,
Лиш музика і ти, і вічність поміж нас...
Нам осінь вальс прощання подарує –
В дорогу кличе доля – вже бо час.
На спалені мости – не віднайти дороги,
І на піску сліди – їх змиє вмить вода,
Тобі не заболять усі мої тривоги,
Незчулись ми й коли підкралася біда.
Загубляться в житті стежки мої, надії,
І спомином гірким минуле відгорить...
Бреду сама туди, де весни запізнилі,
Де серденько сліпе ще може долюбить.

ПОВЕРНЕННЯ

Я думала, що втратила усе,
Цей світ казковий і тебе у ньому,
Я думала, вже не донесе
До мене спогад усмішку знайому.
Я думала, що втратила дзвінку
Свою єдину найсвітлішу мрію,
І що сама до берега дійду,
І що тобою вже не захворію.
Я думала... А доля навмання
Вела до тебе, броду не питала,
У райських снах із ночі дорання
Тебе з моїми мріями вінчала...
Неписані закони у розлук,
І винних в них ніколи не буває,
Як є розлука – значить, зустріч ждуть,
Коли свіча остання допалає.

* * *

Просто так не вирвати нізачо
Аркуш той, де ти залишив слід...
А мою вже душеньку пропащу
Твого серця не зітріє лід.
Більше вже не будемо лишатись
Вірними коханими. Бувай.
Час настав назавше попрощатись,
І хвилин відведених не гай.
Біль спливе повільно за водою,
Рану вже ніщо не роз'ятрить,
Тільки як не марити тобою,
Тільки як без тебе в світі жить?
Не чекать, не вірити, не мліти,
Не гнівити Бога в таїні,
У сталевій клітці вік сидіти,
Тінь твою шукати на стіні?

* * *

Зови мене в свій зелен-сад,
Під яблуні, що пахнуть медом,
Не руш ні кроку вже назад –
Ми тут удвох під райським небом.
Воно саме благословля
На те, щоб ми були щасливі,
І соромливо звіддала
Нам посміхнеться незрадливо.
Веди мене за руки в ніч,
Де зорі падають на груди,
Де я з тобою віч-на-віч,
Де більше вже розлук не буде.
Веди мене у тишу мрій,
Де зась таким холодним зрадам,
Де я – твоя, а ти – лиш мій,
І небо вабить зорепадом.

* * *

Летіли вдвох – під сонце і під хмари,
Летіли вдвох – у щастя і весну,
Не боячись тоді ще злої кари
І зливу зустрічаючи рясну.
І світ стояв за нас удвох горою,
І дарував сміливо кожна мить,
І так летить хотіла лиш з тобою,
І так хотіла лиш тебе любити!
Коханою, жаданою до втоми
Тобою в цім житті хотіла бути,
Прочитаним до крапки і до коми
Романом, де любов – єдина суть.
Та не zostалося ні жалю, ні болю,
У виборі твоїм вини нема,
Як пташку, відпустив мене на волю,
Щоб далі я летіла вже сама.
А я тієї волі не хотіла –
Чом не спитав, а вирішив хутчіш,
Не пожалівши ні душі, ні тіла,
Ціна твоїй любові – мідний гріш.
А ти все рівно будеш пам'ятати,
Як з зорями кохались дорання,
І, може, вік себе за все картати,
І гнати стрімголов свого коня,
У снах шукать колись-таки щасливі
Стежки свої, загублені тепер,
І сподіватись серед днів журливих,
Що дзвін любові досі ще не вмер.

* * *

Я до тебе дійду. Чи раніш, чи пізніше
Через рифи життя, через бурі незгод.
Я до тебе дійду. Хоч у снах, хоч у віршах
Без нав'язливих дум і без зайвих турбот.

Я до тебе дійду. Буде радо чи сумно,
Чи в чеканні діждеш, чи знесилений днем.
Я до тебе дійду. Буде тихо чи шумно,
Може, щось у обманах ми наших знайдем.

НЕДОПИСАНИЙ ВІРШ

Недописаний вірш...
Обірвався риданням рядок.
Недописаний в ніч –
Він застигнув, забитий в куток.
Невблаганно затих,
Як в неволі стихає птаха.
Недоспівана мить –
Їй останнє пристанище – плаха.
Зупинилась рука –
Зупинились думки про тебе,
Бо скінчилась гірка
Твоя зайва в мені потреба.

НА ПРОЩАННЯ

Я залишу тобі тільки спогад про себе,
Тільки щем у душі, тільки сум у очах,
І твого поцілунку мені вже не треба,
Він, мов квітка весни, на морозі зачах.
Теплі руки свої ти простягнеш за мною,
Ти покличеш мене, але я не прийду,
І бентежні слова попливуть за водою,
Ті, що ти запізнило пошлеш на біду.
І заплаче душа зорепадом прощання,
І зіщулиться серце за ніжним теплом,
Де живе ще моє незрадливе кохання,
Тільки спогадом вже. Тільки болісним сном.

До моєї душі на гостини

ПІСНІ

МІЙ ПЕРШИЙ ВАЛЬС

(Музично-поетична фантазія)

Вірші Оксани Шпирко
Музика Анатолія Борисенка

Мій перший вальс, як подих вітерця...
Мій перший вальс, як сумнів поцілунку.
Мелодія, що ллється без кінця
І не знаходить в просторі рятунку. | 2 р.

Мій перший вальс, мов збуджена струна,
Мій перший вальс, мов слів гучне мовчання.
Цей спогад знову в серці ожива
І світиться, як тихе заклинання. | 2 р.

Мій перший вальс, як спалах зірковий,
Як сонця жар і вічний, і нетлінний,
Як передзвін пташиний майовий,
Як цвіт садів весняних білопінний. | 2 р.

Так хай же буде музика оця
Мені крилом в життєвому польоті!
Хай вальс цілує й ваші всі серця
І не зупиниться на ніжній ноті!.. | 2 р.

ЩАСТЯ

*Вірші Оксани Шпирко
Музика Анатолія Борисенка*

*Піснею, казкою,
ніжною ласкою
серце тобі понесу.
Мріями, веснами,
росями скреслими
душу тобі зворожу.*

| 2 р.

*Берегом, річкою,
радістю вічною
стану тобі на землі.
Місяцем-красенем,
зіркою ясною
буду світити в імлі.*

| 2 р.

*Вечором, дниною,
музою дивною
ніжити буду тебе.
Рутою-м'ятою
сон твій квітчатиму,
поки зоря не зійде.*

| 2 р.

*Медом-калиною,
леле-дитиною
долю твою засвічу.
Посміхом, подивом,
тихими водами
щастя своє замовчу.*

| 2 р.

Ніжно, захопано.

Handwritten musical score for the song "До моєї душі на гостини". The score is written on ten staves in a single system. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 12/8. The lyrics are written in Ukrainian. The score includes various musical notations such as notes, rests, bar lines, and dynamic markings like *f* (forte) and *mf* (mezzo-forte). There are also performance instructions like "Ніжно, захопано." (Gently, passionately) and "Темп!" (Tempo!). The lyrics are:
Піс-не-ю, каз-ко-ю, ніж-но-ю
Лас-ко-ю серце то-бі по-не-су. Мрі-я-ми, вес-на-ми, ро-са-ми
скрес-ли-ми, ду-шу то-бі зво-ро-жу. Мрі-я-ми, вес-на-ми, ро-са-ми
скрес-ли-ми ду-шу то-бі зво-ро-жу. Ш.БЕ-РЕ-ГОВИ Ч.ВЕС-НО-РОМ, ІІ-ЛІ. Ч. ЗАР.
Медом, ка-лі-де. Ру-то-ю-
-мя-то-ю сонтвійквіт-ча-ти-му, по-ки зо-ря не зій-де. Зо-
ря не зій-де Темп! зит.
The score ends with a double bar line.

РІДНІ ПОРОГИ

*Вірші Оксани Шпирко
Музика Анатолія Борисенка*

*В далекій краї, у чужій сторонці,
Де не мої й повітря, і земля,
Згадаю матір, що в мале віконце,
Все виглядає нас, дітей, щодня.
Стара покрівля, вибілені стіни,
Вузька стежка в зелен-спориші –
Святині вічні, крізь роки які ми
Проносимо у зболеній душі.*

*Приспів: Нас кличуть дороги
До рідних порогів,
До місця надії й тепла,
Де серце співає,
Де смутку немає,
Де мати нам крила дала.*

*Гніздо батьківське день у день нас кличе
Хоч на часину чи найменшу мить
І болем материнським нам курличе,
І батьковим неспокоєм горить.
А ми у щасті й горі пам'ятаєм
Його любов, запалену повік.
І хоч нечасто в нього прилітаєм,
Та сонячно від нього рік у рік.*

Приспів.

Велично. Натхненно.

Музична партитура з українськими текстами. Музика написана в 2/4 такті, тональність F# (діз-мажор). Текст пісні:

Велично. Натхненно. *Один. dolce.*
В_ДА_ЛЕ_КІМ КРА_І У ЧУ_

ЖІЙ СТО_РОН_ЦІ, ДЕ НЕ_МО_Ї Ї ПО_ВІТ_РЯ І ЗЕМ_ЛЯ.

ЗГА_ДА_Ю МА_ТІР ЩО В МА_ЛЕ ВІ_КОН_ЦЕ ВСЕ ВИГ_ЛЯ_

ДА_Е НАС, ДІ_ТЕЙ ЦО_ДНЯ. *Двоє, або анс. хор.* ЗГА_ДА_Ю МА_ТІР ЩО В МА_

ЛЕ ВІ_КОН_ЦЕ ВСЕ ВИГ_ЛЯ_ДА_Е НАС ДІ_ТЕЙ ЦО_

ДНЯ. *1. 3. 2. 4. Припів. Двоє або анс. хор.*
З_СТА_РА_П_ОК_ *3. 4.* ЗО_ВУТЬ НАС ДО_РО_ГИ ДО

РІД_НИХ ПО_РО_ГІВ. ДО МІС_ЦЯ НА_ДІ_ІЇ ТЕП_ЛЯ. ДЕ

СЕР_ЦЕ СПІ_ВА_Є, ДЕ СМУТ_КУ НЕ_МА_Є, ДЕ МА_ТИ НАМ

КРИ_ЛА ДА_ЛА.

2. ГНІЗ_ДО БАТЬ_

4. Зак. 2it.

ЗМІСТ

СЛОВО ДО ЧИТАЧА.....	3
----------------------	---

Я НА ІНШИХ НЕ СХОЖА

“До моєї душі на гостини...”	6
“Все к світі розито на градуси, бали...”	7
“У лабіринтах довгих і вузьких...”	8
До Бога.....	8
Матері.....	9
Рідні пороги.....	10
“Знову прилетять птахи додому...”	12
“Ой тоді, коли малям я ще була...”	13
“Нарешті, нарешті я тут...”	14
Мій перший вальс.....	15
“У космічну глибину дні дитинства святого...”	16
Спить синочок.....	17
“Маленький біль живе на дні самім...”	18
“Моя душа злеліяна на мріях...”	18
Політ за щастям.....	19
Музика ночі.....	19
Нічний романс.....	20
“Боюсь не смерті, а боюсь не бути...”	20
Я на інших не схожа.....	21
Весняне.....	22
Пам'ять.....	22

ВПАДУ ЗОРЕЮ У ТВОЇ ОБІЙМИ

Щастя.....	24
“У любові є такі хвилини...”	24
“Не сполохати б, не сполохати б...”	25
Втрата.....	26
Пахне літо.....	27
“Безсонне моє ти кохання...”	27
Інша.....	28
“Не діждалася. Бог з тобою...”	29
“Зарум'янилось вишневою сльозою...”	29
“Нарешті зустрілись і очі, і руки...”	30
Ще вернеться.....	30
“То все ніщо, що літо відійшло...”	31

“Гірким полином зронені слова...”	31
Благослови.....	32
Для тебе.....	32
Не пізно.....	33
“Я приходжу до тебе крізь сни...”	33
“Даруєш то посмішку, то печаль...”	34
Пісня серця.....	34
Зустрічі мить.....	35
„Все пам’ятаю...”	35
Остання краплина.....	36
Забава.....	37
До сьогодні.....	38
“Впаду зорею у твої обійми...”	38
“Скільки на землі доріг...”	39
Коли ми вдвох.....	39
Червоні вітрила.....	40
“Щастя моє, та й рожевокриле...”	40
Як жаль.....	41
По той бік кохання.....	41
“Так рідко нам життя дарує зустріч...”	42
Дощ у серці.....	42
“О, так... Переболію нею знов...”	43
“Де ж ти, голубе, сизокрилий...”	43
“Ти приходиш у дощ. Так пізно...”	44
“У келихах вино сія червоно...”	44
“Після грому і шквалу...”	45
“Посаджу під вікном калину...”	46
Спомин.....	46
Мелодія.....	47
“Я розчиняюсь в погляді бездоннім...”	47
Останнє побачення.....	48
“Забудь мене, забудь...”	48
“Сьогодні в сні так солодко, так ніжно...”	49
“Твоя любов – як перший сніг...”	49
“Твої слова – душі солодкий мед...”	50
“Палаючою зіркою злечу до тебе я...”	50
Вчорашня зустріч.....	51
Стежка надії.....	52
Повернення.....	52

“Просто так не вирвати нізащо...”	53
“Зови мене в свій зелен-сад...”	53
“Летіли вдвох – під сонце і під хмари...”	54
“Я до тебе дійду. Чи раніш, чи пізніше...”	55
Недописаний вірш	55
На прощання	56

ПІСНІ

Мій перший вальс	58
Щастя	60
Рідні пороги	62

Літературне видання

Оксана Шпирко

ДО МОЄЇ ДУШІ НА ГОСТИНИ

Вірші

Редактор: Шпирко О.

Верстка: А.Тараненко

Підписано до друку 25.04.2007 р. Формат 60х84 1/16.
Папір офсетний. Друк ризографічний. Гарнітура Arial.
Ум.друк.арк. 3,95. Тираж 200. Зам. 485.

Комунальне підприємство "Центрально-Українське видавництво"
Україна, 25006, м.Кіровоград, вул. Тимірязєва, 69.
Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
від 27.12.2004 р., серія ДК № 2051.

Надруковано в КП "Центрально-Українське видавництво"
Україна, 25006, м.Кіровоград, вул. Тимірязєва, 69.
Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51.